

Стана Яна ми побегна,
Ми отиде Димна гора
Димна гора Богдано'а,
Найде дре'о кипаро'о;
Во корен-отъ змехъ му лежить,
На върво'и славей пейтъ.
Ми съ скрила Будинъ Яна
Зме'отому *) подъ криля-та.
Цар-отъ пуши три елчи,
Да ъхъ найдѣтъ Будинъ Яна.
Отидо'е Димна гора,

Сж-та гора исеко'е,
Нигде Яна не найдо'е.
Съ врати'е елчи-те,,
И на цар-отъ му кажвеетъ:
„Еди наше господаре!
Сж-та гора исекохме,
Нигде Яна не найдохме;
Едно дре'о оста'и'фме,
На върво'и славей пейтъ,
На корен-отъ змехъ му лежить.“

.

168.

Кральовица и Турчинъ Войвода.

Седнала ъ Кральовица
Кральовица, Бановица
На високи-те палати,
Край чести-те пармаци,
Дете люля песна пее:
„Нани сино, да порастишъ
На тейково-то ти место,
Мили сино, да поминишъ.“
Тамъ дека дете люляше,
причукаха на порти-те,
Двашъ чукнаха, тришъ чукнаха:
„Ела, ела Кральовице,
Да отворишъ тешки порти!
Ние не сме лоши люде,
Току сме твои овчаре,
Си идеме отъ планина
Ти носиме благаина-та.“
Излужи съ Кральовица,
Тешки порти си отвори.
Съ наполниха рамни дворѣ
'Се войвоводви сеймени,

Напретъ ъ Турчинъ войвода.
Ка ги виде Кральовица,
Мошне съ она уплаши.
Тогай веле войвода-та:
„Кральовице, Бановице!
Що си толку уплашена,
Дур' на писамъ не омысашъ?“
Тогай веле Кральовица:
„Добре дошле, мили гости,
Качейте съ на дивани!“
Съ качиха на дивани,
Тѣ влезеха въ одая-та,
Тѣ седнаха редъ по редомъ;
Имъ кладоха да вечератъ.
Накараха Кральовица,
Она диванъ да имъ стое.
Тогай веле и говоре
Кральовица, Бановица:
„Варай, варай ти Бойводо!
Пущейте ме долу д' одамъ,
Ясъ да пушамъ мала бочва

*) Окончаніе — того, тому — съ употребитъ въ разговорни-отъ языкъ на некое правоученіе; напр.
не гибай човекатого; не чини лошо човекотому.